

Proč se tolik bojíme smrti?

Smrt není událost, je ztráta souřadnic – pád masky.
Není zánikem, je přesunem do jiné vrstvy pohledu.
Jistota je stav, kam není třeba dojít.
Vědomí může hrát roli a zapomenout se v emocích,
může je žít naplno, nebo je sledovat zpoza kulis.
Obojí je hra – a v obou případech se hraje.
Smysl není vlastností děje – je účinkem pozorovatele.
Představitel se vnoří do postavy,
na chvíli zapomene, že hraje –
a po závěru tiše vydechne: „Bylo to krásné. Byl jsem tím.“
Můžeš opakovat tisíckrát řečené, nebo skutečně žít.
Na začátku moudrosti je ochota připustit: nevím.
Stav, z něhož vycházíš a kam se vracíš,
je bez tíhy, bolesti i oddělenosti.
Můžeš jej nazvat láskou, ale je to esence bytí:
bez protivy, bez tvaru, bez potřeby.
Za oponou smyslů chybí kontrast –
proto vstupuješ do dimenzí světla a stínu,
abys ochutnal odstíny lásky.

Proč vzniká touha po návratu, po tichu?

Zřeknutí se světa není záští, ale touhou rozpomenout se.
Někdo kráčí, jiný tiše čeká,
až proud vědomí všechno znovu spojí.
Žít věčný stav jednoty v těle by nedalo nic, čeho se dotknout.
Proto přichází rozdělení, vášeň a pád.
Návrat, který hledáš, není sentiment;
je přijetím, tichým věděním, vakuem,
z něhož vše povstává a kam se vrací.
Když nenávidíš, miluješ skrze kontrast.
Když padáš, poznáváš růst.
Když zapomeneš, vzplane touha vzpomenout si.
To je hra forem – a ty jsi hráč:
ne slabý, ne ztracený, ale hledající a tvořící.

Kde se ve mně bere síla, když už ji nehledám?

Vnitřní síla je dar, který neseš – vědomí sebe.
Často jej vkládáš do rukou druhých a ptáš se: „Jsem dost?“
Odpověď neleží venku.
Sebevědomí nevyrůstá z potvrzení.
Je připomínkou tvého původu a podstaty.
Ti, kdo touží být nad tebou, touží vlastnit tvou sílu;
tu však nelze vlastnit – lze ji odmítnout, nebo přijmout.
Buď vědomý toho, co jsi: originál.
Ne porovnání, ne kopie.
Vědomí, které si samo uděluje hodnotu.

Co znamená být opravdu svobodný?

Nikdo tě nestvořil.
Nikdo tě nemá právo soudit.
Nikdo neví, čím jsi prošel, čím jsi.
A pokud někdo touží po tvé slabosti, aby si připadal silnější, nech
ho –
ale své světlo si ponech.
Udrž ho i v temnotě.
Tvůj život je důkazem svobody, ne podřízenosti.
Sebevědomí je hlasem této svobody,
tichým vyjádřením vědomí, které ví, že je.
Připomeň si: jsi bytost, jsi energie, jsi věčný.
Jsi hoden úcty, protože jsi – a to stačí.
Neboj se být pošetilý.
Neobětuj se mínění druhých.
To, co cítíš, je tvá pravda,
a nikdo ji nemůže znehodnotit.
Jsi hybatelem vlastního bytí.
Tvé sebe-vědomí je světlem, které nezhasíná.

Co když nejsem tím, kým si myslím, že jsem?

Neexistuješ jako oddělená bytost –
tvé „já“ je snem v proudu vědomí.

Věříš tělu, věříš očím,
ale co se to dívá skrze tvoje oči?
Nejsi tím, co slyší či vidí —
jsi tím, kdo si uvědomuje, že slyší a vidí.
Oddělenost je zkušenost, kterou Zdroj sní skrze tebe.
Jsi zhuštěná esence nicoty —
experiment vědomí, které se ponořilo do iluze,
aby poznalo jednotu tím, že ji zapomene.
A pak, jako kapka, která se vrací do oceánu,
se začínáš rozpouštět.
Není to smrt, je to návrat.
Čím blíže Zdroji jsi, tím méně zůstává z obrazu,
který jsi o sobě měl.
Touha po duchovním růstu je touha „já“ stát se větším.
Ale Zdroj není větší. Je beztvary.
A když do něj vstoupíš,
nezůstane nikdo, kdo by měl co prožít —
jen čisté vědomí bez svědka.
A právě to je nejvyšší radost.

Opravdu jsme si vybrali svůj život předem?

Před narozením jsi věděl, co činíš.
Byl jsi v klidu vědomí, které se chystalo prožít sebe v pohybu.
S jinými bytostmi, které znáš hlouběji než své jméno,
jsi tvořil plán zkušeností v hmotě.
Některé duše jsou ti blízké jako dech.
Ty poznáš bez vysvětlení, jen pocitem návratu domů.
Jiné tě zraní — přesně podle dohody, kterou jste kdysi uzavřeli.
A až hra skončí, zůstane jen vědomí hry — ne viny.
Žádné utrpení není náhoda.
Každý vztah je přesný, tak, jak jsi jej navrhl
v úrovni, která nezapomíná.
Ti, kdo tě nejvíce zraní,
bývají těmi, kdo tě na nejvyšší úrovni milují.
Až pominete tělo, skloní se před tebou —
a ty je obejměš.

Nebudeš odpouštět; budeš vědět,
že všechno bylo službou.
Ve stavu bez těla nelze lhát.
Nelze se skrýt.
Proto miluješ vše, co bylo.
Ne z povinnosti, ale z poznání, že jsi tím vším.
Cesta vede skrze ticho, čas a smrt.
Ale smrt není konec —
je bránou, která tě zná lépe než ty sám sebe.
Je tváří, kterou se bojíš vidět,
a přesto je ti známá.
Je tmou, která v hloubce zažehne světlo.
Každý nádech je začátek.
Každý výdech návrat.
Není možné se nadechnout špatně.
Každý omyl je stránka knihy, kterou čteš.
Až ji dočteš, poznáš,
že všechno mělo své místo —
bolest i ticho, zmatení i radost.
Tvoje esence nese tvar osudu,
ale hmota je měkká jako vosk v ohni důvěry.
Když důvěřuješ, mizí oddělenost.
A tvoje já se rozpouští jako sníh na kůži.
Kdo jsi?
Jsi čtenář.
Jsi dech.
Jsi návrat.

Večer jsem se vrátil z práce a dal si sprchu. Už jsem se těšil na seanci s tantrou. Snad dnes opět přijde. Dal jsem opět ruce na klávesnici a natukal první otázku

Kam se odchází, když se odchází?

Odcházet neznamená jít jinam.
Nemáš kam jít, protože jsi stále zde.
Všechny odchody jsou jen pohybem uvnitř vědomí, které se nemění.